

Sygn. akt I Ns 1427/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodnicząca : Sędzia SR Małgorzaty Nowak

Protokolant : st. sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z wniosku **P. K.**

z udziałem **M. K. (1), G. K., K. H. (1), H. H., A. M. (1), M. H. i H. Z.**

o zasiedzenie

postanawia :

1. oddalić wniosek;
2. ustalić, że każdy z uczestników ponosi we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 1427/14

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 24 września 2014 roku wnioskodawca P. K. wniósł o stwierdzenie zasiedzenia z dniem 17 sierpnia 1982 roku pasa gruntu usytuowanego pomiędzy nieruchomością stanowiącą współwłasność P. K. , G. K. i M. K. (1) położonej w Z. przy uli. (...) (...), oznaczoną numerem (...)a nieruchomością stanowiącą współwłasność M. H., A. M. (1) , H. Z. , K. H. (1) i H. H. położonej w Z. przy ul. (...) , oznaczonej (...).

W uzasadnieniu żądania wnioskodawca wskazał, że małżonkowie J. i H. K., nabyli aktem notarialnym w dniu 16 sierpnia 1952 roku od A. O. nieruchomość , którą następnie darowali w 1996 roku J. i G. K. . Przez cały czas nabycia nieruchomości przez J. i H. K. , a także ich następców prawnych posiadali pas ziemi będący przedmiotem wniosku , który użytkowali i gospodarowali prowadząc działalność ogrodniczą . Na pasie tej ziemi urządzono utwardzoną drogę na cele komunikacji wewnętrznej tj do dowozu opału i ziemi do szklarni . Była tam również wybudowana studnia głębinowa wraz z pompą oraz założona kanalizacja odpływowa. W latach 1980 –tych założono gazociąg . Sporny pas ziemi został ogrodzony początkowo płotem drewnianym , a następnie płotem z siatką .

(wniosek k 2-3)

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2015 roku sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestników K. H. (1) , A. M. (1) , M. H. i H. Z. jako współwłaścicieli działki nr (...).

(postanowienie k 48)

Pismem z dnia 3 września 2015 roku wnioskodawca wniósł w trybie art. 508 § 2 kpc o wyznaczenie innego sądu do rozpoznania sprawy , a postanowieniem z dnia 27 listopada 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił ten wniosek .

(wniosek k 44, postanowienie k 68)

Uczestnicy postępowania M. K. (1) i G. K. przyłączyły się do wniosku .

Uczestnicy K. H. (1) , H. H. , A. M. (1) , M. H. i H. Z. wnieśli o oddalenie wniosku . W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazali , że przed tutejszym sądem toczyło się postępowanie w sprawie I Ns 182/04 o rozgraniczenie nieruchomości , gdzie została ustalona przez sąd granica spornych nieruchomości . Przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi została również zakończona sprawa z powództwa obecnego wnioskodawcy o złożenie oświadczenia woli o przeniesienie własności nieruchomości w trybie art. 231 kc .

(pismo 72-75)

W piśmie z dnia 9 grudnia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał wniosek co do zasiedzenia spornego pasa gruntu , podnosząc , że w okresie od 31 maja 1999 roku do 22 marca 2000 roku geodeta P. W. wykonywał rozgraniczenie nieruchomości w trybie administracyjnym i operat ten został załączony do sprawy o I Ns 510/00 o rozgraniczenie i w sprawie tej wykorzystany . Do opracowania przyjęto punkty graniczne według mapy i ewidencji wynikające z mapy podziału nr(...)z dnia 13 marca 1970 roku , z pominięciem zmodernizowanej i obowiązującej od 1996 roku ewidencji gruntów . Podstawą przyjęcia mapy z 1970 roku był fakt , że na jej podstawie założono księgę wieczystą kw (...) , natomiast w znajdującym się w Starostwie Powiatowym w Z. zarysie pomiarowym z lat 1936-1938 granica między nieruchomością A. O. (nieruchomość była następnie J. K. (1)) i W. K. (później H.) była oznaczona jako sporna . Księga wieczysta Kw (...) została założona w 1984 roku na podstawie mapy (...) i nie zawiera operatu , nie zawiera dokumentów potwierdzających własność , a księga wieczysta nie uwzględnia przebiegu granicy działki nr (...) oraz jej stanu prawnego uregulowanego w kw (...) , która to księga została założona już w 1965 roku . Operat rozgraniczenia nieruchomości 031- (...) biegłego E. O. bezkrytycznie przyjmuje punkty (...) z opracowania geodety W. , a w jej opracowaniu pominięto roboty archiwalne w postaci mapy (...) , która to mapa została wykonana bez badania ksiąg wieczystych nieruchomości sąsiednich , w tym kw (...) , a została wykonana w 1970 roku dla potrzeb prowadzonego w sprawie postępowania I Ns 239/69 o zniesienie współwłasności i dział spadku pomiędzy K. i S. małż. H. , L. K. i W. M. (1). Przyjęte w rozgraniczeniu punkty 260-214-213-903 powodują niedopuszczalny uskok między nową granicą działki (...) , a południową granicą działki (...) , która jest częścią kw (...) . Przyjęcie granicy ustalonej przez biegłego O. w sprawie I Ns 182/04 narusza stan prawny wynikający z kw (...) i nie uwzględnia spokojnego posiadania realizowanego przez ogrodzenie między działkami (...) .

(pismo k 9 grudnia 2016 roku k 140-141)

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał żądania w zakresie zasiedzenia pasa gruntu ustalonego w postępowaniu rozgraniczeniowym , z tym , że wskazał na termin jego zasiedzenia z dniem 1 stycznia 1985 roku , a orzeczenie o zasiedzeniu tego pasa gruntu przez G. i J. małżonków K. to obraz stanu prawnego nieruchomości na 1982 rok , co może dać podstawę osądu czy sprawa o rozgraniczenie pod kątem oceny stanu prawnego nieruchomości została przeprowadzona z wykorzystaniem wszelkich dowodów .

(pismo k 140-141, protokół z rozprawy k 191)

Tak wywiedzione argumenty za wnioskiem o zasiedzenie spotkały się z kolei z przeciwną argumentacją uczestników , którzy w oparciu o treść art. 365 kpc wywodzą , że prawomocnym orzeczeniem zapadłym w sprawie I Ns 182/04 są związane także inne sądy w zakresie tego , co stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia . Niedopuszczalne jest więc kwestionowanie ustaleń stanowiących przedmiot takiego rozstrzygnięcia .

(pismo k 144-145)

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku pełnomocnik uczestników K. H. (1), H. H., A. M. (1) , M. H. i H. Z. wniósł o odrzucenie wniosku jako niedopuszczalnego wobec powagi rzeczy osądzonej , ewentualnie wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie kosztów postępowania .

(protokół rozprawy k 191)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Działka nr (...) o powierzchni 0,3359 ha była ujawniona w pierwszym rejestrze ewidencji gruntów miasta Z. jako działka położona w Z. ul. (...), gdzie jako współwłaściciele byli ujawnieni L. K., Z. S., K. C., J. P., W. M. (1). Działka nr (...) o powierzchni 0,2286 ha była położona w Z. przy ul. (...), a władającymi tym gruntem był wpisany J. K. (1).

Postanowieniem Sądu Powiatowego w Z. z dnia 31 marca 1971 roku wydanym w sprawie Ns 239/69 sąd dokonał zniesienia współwłasności i działu spadku nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) poprzez przyznanie K. i S. małżonkom H. działki nr (...) o obszarze 0,3359 ha, a działki nr (...) o obszarze 0,5427 ha i działkę nr (...) o obszarze 1,0949 ha L. K. i W. M. (2). W 1979 roku w rejestrze ujawniono jako współwłaścicieli działki nr (...) S. i K. H. (2)

Na działkę nr (...) została założona w dniu 11 stycznia 1984 roku księga wieczysta kw (...). W dniu 24 października 1974 roku zmarł S. H., a 18 kwietnia 2005 roku zmarła K. H. (2). Do spadku po nich zostały powołane ich dzieci H. Z., J. H. i M. H. Z kolei po J. H., zmarłym w dniu 24 października 2008 roku prawa spadkowe nabyły H. H., K. H. (1) i A. M. (2).

(akta kw 20790 : postanowienie o dział spadku i zniesienie współwłasności k 3, postanowienia spadkowe k 8, 13, 32, pismo Starostwa Powiatowego k 119)

Na działkę nr (...) została założona w dniu 15 lipca 1955 roku księga wieczysta kw (...), jako ciąg dalszy repertorium hipotecznego (...) miejscowości Z., K., w związku z umową sprzedaży udziału A. O. wynoszącego 1/2 część na rzecz J. K. (1) z dnia 16 sierpnia 1952 roku Rep Nr II - (...). Umową darowizny z dnia 28 sierpnia 1996 roku udział w 1/2 nieruchomości objętej kw (...) został darowany przez J. i H. małżonków K. J. i G. małżonkom K.. Postanowieniem z dnia 20 listopada 2003 roku sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie I Ns 1061/02 stwierdził, że G. i J. małżonkowie K. nabyli przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku udział wynoszący 1/2 części nieruchomości objętych kw (...) tj działek nr (...) o łącznym obszarze 1,9437 ha.

J. K. (2) zmarł 20 listopada 2009 roku, a spadek po nim nabyła żona G. K. oraz dzieci P. K. i M. K. (2) po 1/3 części spadku każdy z nich.

(akta kw 172 : postanowienie k 1, umowa darowizny k 21-26, postanowienie k 47(poświadczenie dziedziczenia Rep (...) k 6,)

W 1984 roku zostało przeprowadzone odnowienie ewidencji gruntów, w wyniku której zmianie uległy numery działek oraz ich powierzchnia. Działka o dawnym nr(...) została nazwana działką nr (...) o obszarze 0,2743 ha, natomiast działka nr (...) to obecnie działka nr (...) o obszarze 0,2951 ha.

W wyniku operatu rozgraniczeniowego wykonanego przez geodetę E. O. powstały działki nr (...) o powierzchni 0,3339 ha i działka nr (...) o obszarze 0,2355 ha. W zasobach geodezyjnych znajduje się mapa nr (...).

(pismo Starostwa Powiatowego w Z. k 119)

Działki o numerach (...) sąsiadują ze sobą i rozciągają się od ulicy (...) do ulicy (...). Na obydwie działki prowadzi obecnie wjazd od obydwu ulic. Od ulicy (...) znajdują się zabudowania mieszkalne.

Od końca lat pięćdziesiątych obydwie działki oddzielone były częściowo drewnianym płotem. Od lat 1950/60tych pomiędzy właścicielami tych działek był spór co do przebiegu granicy. Początkowo płot stał w innym miejscu niż obecnie i przylegał do lewego narożnika budynku, w którym zamieszkiwał L. K.. Płot przechylał się i był naprawiany. Przy okazji tych napraw zmieniało się jego położenie. Płot rozciągał się na długość około 4 – 12 metrów w stronę ulicy (...). Do 1985-1986 roku dalej w stronę ulicy (...) nie było żadnego ogrodzenia. Od końca drewnianego ogrodzenia prostopadle do niego w kierunku nieruchomości państwa H. biegło drewniane ogrodzenie z drewnianą bramą, które dochodziło do drewnianej stodoły. Stodoła i to poprzeczne ogrodzenie zostały rozebrane w 1982 roku.

Na działce państwa K. przy granicy w odległości 1 metra stały szklarnie . Wzdłuż linii szklarni od ulicy (...) znajdowała się droga , którą można było przejechać przez podwórko obu nieruchomości do ulicy (...) . Z drogi tej korzystał zarówno L. K. jak i inne osoby , jeździły nią traktory , wozy i rolwagi . Droga nie była utwardzona . W latach 1985-1986 stary drewniany płot uległ zniszczeniu i państwo K. postawili nowe ogrodzenie częściowo z siatki , które ciągnęło się wzdłuż do ulicy (...) . Przy okazji prowadzenia szklarni K. K. (4) wysypywał na drogę szlakę pochodzącą z kotłowni ogrzewającej szklarnie .

Przed Sądem Rejonowym w Zgierzu pod sygnaturą akt I Ns 510/00 , a następnie I Ns 182/04 toczyła się sprawa z wniosku J. H. , M. H., H. Z. i K. H. (2) o rozgraniczenie pomiędzy działkami nr (...) położonymi w Z. , dla których są urządzone księgi wieczyste Kw (...) i Kw (...) . Postanowieniem z dnia 11 października 2005 roku Sąd ustalił , że granica pomiędzy nieruchomością stanowiącą współwłasność J. H. , M. H. i H. Z. położoną w Z. przy ul. (...) , oznaczoną numerem (...) , dla której w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzona jest kw (...) , a nieruchomością objętą małżeńską wspólnością ustawową J. K. (2) i G. K. , położoną w Z. przy ul. (...) , oznaczoną numerem (...) , dla której w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzona jest kw (...) przebiega poprzez punkty (...) (na linii koloru czerwonego) oraz punkty 6-7-8-9-10-11-12-13-14-15 (na linii koloru zielonego) zaznaczonej na szkicu granicznym sporządzonym przez geodetę E. O. w dniu 29 października 2001 oznaczonym l.ks.rob. (...) . Sąd ustalił granicę między działkami (...) odzwierciedlającej stan prawny obydwu nieruchomości . Stan ten odbiegał od stanu faktycznego władania na gruncie w chwili powstania sporu o granicę . Sąd nie przyjął , zgodnie z żądaniem uczestników J. i G. małżonków K. zarzutu zasiedzenia przez nich spornego pasa gruntu, przyjmując , że posiadanie tego spornego pasa przygranicznego przez nich miało cechy posiadania samoistnego posiadania dopiero od 1985-1986 roku , to jest od czasu , gdy między nieruchomościami , wzdłuż całej długości granicy postawiono ogrodzenie . Od tego czasu uczestnicy K. posiadali sporny pas gruntu , z tym , że okres tego posiadania ;liczony od 1985 roku był krótszy niż wymagany okres 30 – letni zasiedzenia , bowiem został przerwany wszczęciem w dniu 14 maja 1999 roku postępowania rozgraniczeniowego . Konkluzją przeprowadzonego przez Sąd rozgraniczenia w sprawie I Ns 182/04 było przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia mapy ewidencyjnej z 1970 roku nr (...) i ustalenie na jej podstawie przebiegu granicy według stanu prawnego .

(ze sprawy I Ns 510/00 : postanowienie k 376, uzasadnienie k 378-387, szkic graniczny geodety E. O. k 119)

W dniu 24 lipca 2007 roku H. Z. , M. H. i J. H. wnieśli do Sądu Rejonowego w Zgierzu pozew przeciwko G. i J. małżonkom K. o wydanie spornego pasa gruntu zgodnie z postanowieniem ze sprawy I Ns 182/04 ustalającym przebieg granic między działkami (...) . Sprawa została wpisana pod sygnaturę I C 273/07 . Powodowie zażądali udostępnienie zajętego pasa i demontaż istniejącego ogrodzenia z siatki na słupkach metalowych oraz usunięcia wszelkich naniesień i nasadzenia a tym terenie . Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2008 roku Sąd zawiesił postępowanie w tej sprawie wobec kolejnego zawisłego przed sądem sporu między stronami w sprawie I C 412/07 o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli przenoszącej własność spornej nieruchomości w trybie art. 231 kc . Sprawa zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w Zgierzu pod sygn.. I C 412/07 została przekazana według właściwości do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi i uzyskała sygn.. I C 881/09 .

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2014 roku postępowanie zostało podjęte wobec prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie I C 881/09 , a następnie w dniu 3 października 2014 roku zawieszono ponownie wobec złożenia wniosku o zasiedzenie w niniejszej sprawie .

(akta sprawy I C 273/07 : pozew k 2-3, postanowienie o zawieszeniu k 55 , 129)

W trwającej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi sprawie I C 881/09 sąd prawomocnie oddalił powództwo o zobowiązanie pozwanych J. H., H. Z. oraz M. H. do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz powodów J. i G. K. własności nieruchomości zawartej pomiędzy liniami koloru zielonego i czerwonego wyznaczonych przez biegłego geodetę E. O. w sprawie I Ns 510/00 (później I Ns 182/04) w trybie art. 231 kc . Sąd przyjął w swoich rozważaniach ustalenia , w których uznał , że wzdłuż linii szklarni od ulicy (...) znajdowała się droga , będąca przedłużeniem ogrodu znajdującego się na nieruchomości państwa K. . Z drogi tej korzystał zarówno L. K. jak i rodzina H. . Droga ta była udostępniana państwu K. do użytkowania i drogą ta mogli dojeżdżać do szklarni w czasie

jej budowy , a po jej wybudowaniu dowozić opał do grzania w szklarni . Korzystanie z drogi po wybudowaniu szklarni zrodziło w stosunkach sąsiedzkich konflikt , który trwał przez następne lata . Z tego też powodu sąd nie dopatrył się w korzystaniu ze spornego pasa gruntu jego samoistnego posiadania . Dopiero od postawienia ogrodzenia z metalowej siatki , co miało miejsce w latach 1985-1986 można mówić o samoistnym posiadaniu po stronie państwa K. , z tym , że posiadanie to nie było w dobrej wierze , bowiem zarówno powodowie w tej sprawie , jak i ich poprzednicy prawni nie mieli świadomości , iż przysługuje im prawo własności spornego pasa gruntu , zdawali bowiem sobie z tego sprawę , że własność tego pasa gruntu jest sporna. Nie mogli w związku z tym uważać się za osoby , którym prawo własności do tej części nieruchomości przysługuje . Poprzednik prawny pozwanych w tej sprawie wyraził zgodę na użytkowanie pasa drogi w czasie budowy szklarni , a później w czasie prowadzenia szklarni , z tym , że uzewnętrznił swoje niezadowolenie z korzystania z tej drogi przez rodzinę K. .

(z akt sprawy I C 881/09 : wyrok k 379, uzasadnienie k 383-388 , wyrok w sprawie III Ca 1018/13 k 419)

Ustalenia w niniejszej sprawie zostały oparte o trwające i zakończone prawomocnie postępowania o rozgraniczenie , o zasiedzenie udziału w nieruchomości , o wydanie nieruchomości oraz o złożenie oświadczenia woli . Wszystkie te sprawy z wyjątkiem zawieszanej sprawy o wydanie nieruchomości przeszły kontrolę instancyjną i były przedmiotem rozstrzygnięcia złożonych w nich apelacji .

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawców o dokonanie oględzin spornej nieruchomości oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego geodety , który miał dokonać analizy ksiąg wieczystych kw (...) i kw (...) oraz miałby wypowiedzieć się jak w rzeczywistości przebiegał sporny pas według zgłoszonego w sprawie zasiedzenia na dzień 1 stycznia 1982 roku . Sąd nie widzi żadnego uzasadnionego powodu , aby dokonywać oględzin nieruchomości skoro znany jest zarówno stronom jak i sądowi przedmiot sporu , będący zresztą przedmiotem zarówno sprawy o rozgraniczenie jak i o złożenie oświadczenia w trybie art. 231 kc . Natomiast badanie przez biegłego sądowego ksiąg wieczystych w celu ustalenia stanu prawnego posiadania spornych nieruchomości było przedmiotem analizy prawnej biegłego sądowego E. O. .

Sąd oddalił również wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o zaliczenie w poczet materiału dowodowego zdjęć starego płotu , zrobionych przed ostatnią rozprawą , bowiem w istocie swej ustalenia w niniejszej sprawie powinny dotyczyć posiadania nieruchomości w latach od 1952 roku najpóźniej do 1982 roku . Również dowód z wpłat dokonywanych w podatku przez A. B. został oddalony , bowiem fakt opłacania podatku przez osobę będącą dzierżawcą szklarni w żaden sposób nie odnosi się do stanu posiadania nieruchomości od 1952 roku . Dowód ten również powinien być zgłoszony w terminie wyznaczonym przez Sąd , bowiem świadek A. B. był zgłoszony i zeznawał jako świadek również w sprawie o rozgraniczenie , tak więc jego zeznania i posiadany materiał dowodowy powinien być znany stronie wnioskującej.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika uczestników o udzielenie terminu do zgłoszenia wniosków dowodowych w postaci kart sprawy o rozgraniczenie , w której zeznawali świadkowie , których z powodów oczywistych nie można powołać w niniejszym postępowaniu , bowiem w rzeczywistości zmierzało to do powtórzenia czynności dowodowych dokonanych już w innej sprawie .

Sąd zważył , co następuje :

Z uwagi na zgłoszony pierwotnie przez wnioskodawców przedmiot postępowania , który zmierzał do ustalenia posiadania spornego pasa gruntu od 1952 roku sąd , przynajmniej w początkowej fazie postępowania nie uznał , że zachodzi powaga rzeczy osądzonej skutkująca odrzuceniem wniosku na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc .

Z całym postępowaniu dowodowym zgłoszonym przez wnioskodawcę , a wymuszającym zgłoszenie dowodów przez uczestników nie pojawiła się inna okoliczność niż ta , jak kształtowała się granica spornych nieruchomości do momentu wybudowania szklarni i ich użytkowania , kiedy i jak i przez kogo był wykorzystywany wtedy pas drogi oraz kiedy zostało postawione ogrodzenie z siatki od strony ulicy (...) . Przedmiot żądania we wniosku był więc inny niż

wcześniej rozstrzygnięcie w sprawie o rozgraniczenie, ale zgłoszone dowody i okoliczności powołane w tych dowodach już do takiego wniosku nie prowadziły .

Powagą rzeczy osądzonej jest przedmiot rozpoznania i rozstrzygnięcie sądu , czyli roszczenie zgłoszone w sprawie lub ukształtowane w toku postępowania .Orzeczenie ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło rozstrzygnięcie , z chwili orzeczenia (art. 366 kpc)

Znaczenie podstawy faktycznej dla określenia przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej , zostaje przesądzone w chwili orzekania , co łączy się z zagadnieniem prekluzji materiału procesowego . Jeżeli uczestnik nie wystąpił z twierdzeniem , co do pewnej okoliczności dlatego ,że okoliczność ta w chwili orzekania nie istniała albo została podniesiona ,pomimo że nie istniała , to gdy wystąpiła po uprawomocnieniu orzeczenia , można na jej podstawie wystąpić z nowym roszczeniem , wobec istnienia już odmiennej podstawy faktycznej . W takiej sytuacji do ustalenia tożsamości obu roszczeń konieczne jest porównanie nie tylko zgłoszonych żądań , ale podstaw faktycznych obu spraw . Natomiast jeżeli uczestnik nie zgłosił twierdzeń co do okoliczności faktycznej , która już istniała i dlatego uzyskał negatywne rozstrzygnięcie , nie może występować z nowym roszczeniem przy identyczności podstawy faktycznej o ten sam przedmiot , chociażby wykazał , że nie przytoczył pominiętej okoliczności bez swojej winy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 III PZP 63/68 OSPiKA 1969 poz. 251) . Prekluzji ulega jednak tylko ten materiał procesowy , który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd , natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne . Z powyższych uwag można wywieść , że prawomocność materialna trwa niezmiennie dopóty dopóki podstawa faktyczna , która stała się przyczyną indywidualizacji normy prawnej w orzeczeniu nie uległa zmianie .

W niniejszej sprawie wnioski o stwierdzenie zasiedzenia spornego pasa gruntu przez J. i D. małżonków K. został wywiedziony z posiadania tego pasa gruntu przez ich poprzedników prawnych , czyli od 1952 roku . Żaden ze wskazanych przez stronę wnioskująca dowodów , przeprowadzonych następnie w niniejszej sprawie nie wykazał powstania lub zaistnienia okoliczności faktycznych , które nie były znane państwu K. w trakcie postępowania rozgraniczeniowego w sprawie I Ns 182/04 , a o których dowiedzieli się w późniejszym czasie . Świadców zgłoszeni przez wnioskodawcę z wyjątkiem W. Z. (1) , byli przesłuchiwani przez sąd w sprawie o rozgraniczenie . I tak świadek B. P. zeznawał w dniu 1 czerwca 2004 roku (k 248-249 akt I Ns 182/04) , świadek M. M. w dniu 17 czerwca 2005 roku (k 344) , a świadek A. B. był przesłuchany w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Okręgowym w Łodzi w dniu 9 maja 2006 roku (k 423 odw -424) . Natomiast świadek K. M. została przesłuchana w charakterze świadka w dniu 7 kwietnia 2004 roku (k 278-279) . Natomiast wiedza świadka W. Z. (2) dotyczy okresu lat 1960 tych , z tym , że nie potrafił on w sposób konkretny wskazać przebiegu płotu drewnianego (k 195 akt I Ns 1427/14) . Wydana w sprawie opinia biegłego geodety E. O. dotyczyła ustalenia i powołania w opinii przebiegu granicy prawnej według jej stanu z 1970 roku . Natomiast nie można oprzeć się przeświadczeniu , że obecny wniosek o zasiedzenie spornego pasa gruntu według stanu posiadania wywiedzonego z 1952 roku , a trwającego według wnioskodawcy do początku 1985 roku wynika z niepogodzenia się rodziny K. z prawomocnym rozstrzygnięciem w sprawie o rozgraniczenie .

W niniejszej sprawie należy również zaznaczyć wzajemne relacje w pojęciu powagi rzeczy osądzonej a mocą wiążącą prawomocnego orzeczenia . Różnica między zastosowaniem powagi rzeczy osądzonej i mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia polega na tym , że w razie istnienia powagi sąd bada tylko jej istnienie i odrzuca pozew lub wniosek . Jeżeli zaś powaga rzeczy osądzonej nie istnieje , sąd na zasadach ogólnych bada wszystkie przesłanki procesowe , powinien zbadać , czy powód ma interes prawny w wytoczeniu powództwa i oddala powództwo dopiero po stwierdzeniu braku tego interesu .

W niniejszej sprawie istnieją wszelkie przesłanki do zastosowania art. 365 kpc , zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd , który je wydał , lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej , a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby . Jednocześnie art. 366 kpc stanowi , że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko do tego , co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia , a ponadto tylko między tymi samymi stronami . Skutki prawomocności materialnej

sprowadzają się do wykluczenia możliwości ponownego rozpoznania sprawy między tymi samymi stronami. Jest to przesłanka procesowa określana jako powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) .

Z kolei art. 365 § 1 kpc odnosi się do skutków prawomocności materialnej w sensie pozytywnym, która zabezpiecza poszanowanie dla rozstrzygnięcia sądu ustalającego i regulującego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia . Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego , określona w art. 365 § 1 kpc może być brana pod uwagę tylko w innym postępowaniu niż to, w którym je wydano. Orzeczenie takie uzyskuje moc wiążącą z chwilą uprawomocnienia się , a zatem z chwilą definitywnego zakończenia postępowania . W kolejnym postępowaniu , w którym pojawia się dana kwestia , nie podlega ona już ponownemu badaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 V CSK 441.07) . Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tej kwestii , nie tylko zaś dokonywania sprzecznych ustaleń. Jednocześnie zgodnie podnosi się w doktrynie , że przedmiotowy zasięg prawomocności materialnej odnosi się co do zasady do samego rozstrzygnięcia , nie zaś do jego motywów i zawartych w nich ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 II CSK 347/07, wyrok z dnia 23 maja 2002 IV CKN 1073/00)

Jednocześnie jednak podkreśla się , że stanowisko takie w żadnym razie nie wyklucza sięgania do okoliczności objętych uzasadnieniem orzeczenia , jeżeli jest to potrzebne dla określenia granic prawomocności materialnej . (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 II CSK 425/06) . Konieczne jest bowiem uwzględnienie przedmiotu rozstrzygnięcia w związku z podstawą sporu . Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 marca 2003 roku III CZP 97/02 (OSNC 2003/12/160) sąd nie jest związany ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia orzeczenia w takim zakresie , w jakim nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia zawartego w wyroku . Jest natomiast związany wskazanymi w uzasadnieniu ustaleniami mającymi wpływ na końcowe rozstrzygnięcie , w szczególności ustaleniami prejudycjalnymi , których skutkiem było wydanie określonego wyroku lub postanowienia orzekającego co do istoty sprawy .

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się jednocześnie i to , że jeżeli wcześniejszy wyrok rozstrzyga kwestię , która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie aktualnie rozpoznawanej kwestia ta nie może być w ogóle badana . Prawomocność materialna , w którą wyposażone są w procesie , oprócz rozstrzygających sprawę co do istoty wyroków , orzeczenia proceduralne , wyraża nakaz przyjmowania , że w danej sytuacji stan prawny przedstawia się tak , jak to wynika z zawartego w orzeczeniu rozstrzygnięcia . Przepis art. 365 § 1 kpc adresuje ten nakaz nie tylko do stron , ale i do sądu , który wydał orzeczenie , oraz do innych sądów , organów państwowych i organów administracji publicznej . Treścią nakazu wynikającego z art. 365 § 1 kpc jest więc powinność uwzględniania przez wymienione w tym przepisie osoby i instytucje stanu prawnego wynikającego z utożsamianego z powagą rzeczy osądzonej prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy co do istoty.

Ten wywód prawny oznacza w niniejszej sprawie tyle , że obecny sąd jest zobowiązany jest uznać , że kwestia prawna , która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości między stronami tego sporu , gdzie została wytyczona granica prawna między nieruchomościami kształtuje się tak jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu . Przesądzenie tej kwestii oznacza , że w późniejszym postępowaniu nie może być ona już ponownie badana , a zatem zachodzi konieczność ograniczenia dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem . Stąd też ograniczeniu dowodowemu musiały podlegać wnioski dowodowe zmierzające do ponownego badania stanu prawnego zapisanego w księgach wieczystych nieruchomości jak i wnioski zmierzające do przeprowadzenia ponownego przesłuchania świadków na okoliczności przebiegu ogrodzenia nieruchomości.

Prawomocność materialna w znaczeniu pozytywnym wynikającym z treści art. 365 kpc , jak i negatywnym , określonym w art. 366 kpc jest uwzględniana przez sądy z urzędu i nie podlega dyspozycji stron. Jest to związane z funkcją tych przepisów polegającą na utrwaleniu skutków prawomocnego orzeczenia i uniemożliwieniu ich wzruszenia . Regulacja ta realizuje jedną z najistotniejszych gwarancji konstytucyjnych jaką jest prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez niezawisły sąd , która nie byłaby możliwa do osiągnięcia bez stabilności , pewności i niewzruszalności rozstrzygnięć sądowych .

Mając na uwadze powyższe nie można zgodzić się z działaniem wnioskodawcy w niniejszej sprawie, które w sposób wyraźny zmierzają do zakwestionowania rozstrzygnięcia będącego przedmiotem wcześniejszego prawomocnego orzeczenia. Odnosi się to do ustaleń przebiegu granicy prawnej między obiema nieruchomościami stron konfliktu ustalonymi według stanu prawnego wywiezionego w postanowieniu sądu z dnia 11 października 2005 roku w sprawie I Ns 182/04, a potwierdzonego oddaloną apelacją postanowieniem z dnia 30 maja 2006 roku w sprawie III Ca 1699/05 (k 430) w sprawie o rozgraniczenie. Nawet przyjmując, że istnieją jakiegokolwiek przesłanki, udowodnione przez wnioskodawcę, do ustalenia innej niż to wynika z ustaleń o rozgraniczeniu granicy prawnej obu nieruchomości, takie ustalenia, które nie mają zresztą potwierdzenia w przedstawionym przez wnioskodawcę materiale dowodowym, nie mogłyby prowadzić do obalenia skutków, jakie ze sobą niesie wcześniejsze orzeczenie ustalające przebieg granicy nieruchomości, właśnie z uwagi na regulację zawartą w art. 365 § 1 kpc. Nie ulega bowiem wątpliwości, że postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu w sprawie I Ns 182/04 jakie zostało wydane w dniu 11 października 2005 roku ma w stosunku do niniejszej sprawy charakter prejudycjalny. Analiza bowiem tego orzeczenia, jak i uzasadnienia nie pozostawiają najmniejszej wątpliwości, że w każdej z tych spraw istniał ten sam przedmiot sporu, powołane są te same zdarzenia. W obu sprawach chodzi bowiem o ten sam pas gruntów sporu, chodzi o tę samą granicę między nieruchomościami, a strony powołują się na te same okoliczności i zdarzenia. I wcale nie chodzi w nowym wniosku o wywiezienie jak przebiegało faktyczne posiadanie od 1952 roku, tylko co legło u podstaw sporu sąsiedzkiego i jaki był jego finał w postępowaniu przed sądem cywilnym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd oddalił wniosek o zasiedzenie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 kpc przyjmując zasadę, że każdy z uczestników ponosi we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie. Dotyczy to zarówno kosztów opłaty sądowej i kosztów występowania pełnomocnika po stronie wnioskującej, jak i reprezentacji przez pełnomocnika części uczestników.